TÄVLINGSLYDNAD del 2

eller

"You have the right to remain silent. Everything you say can and will be hold against you..."

Av: Kerstin Eriksson, 1998

Keaton, Baloo och jag tränar vidare. Vi ställer upp på några träningstävlingar. Till slut tycker jag att vi är redo för en riktig officiell lydnadstävling (1998). I samma stund som jag la på anmälan på brevlådan, började träningen gå konstant bakåt. Allt gick bara sämre och sämre. För att försvåra det hela så slumpar det sig att vid varje gång främmande hundar var närvarande när vi tränade, så fanns det ALLTID med minst en jätte-höglöpande löptik. Oftast flera. Detta faktum förbättrade INTE tränings-statestiken. "Du står ivägen, matte! Flytta på dig. Jag ser inte var hon är, min tilltänkta flickvän!", var det enda Keaton hade i tankarna. Oavsett vilka knep jag än försökte med.

Plötsligt var tävlingsdagen här och jag ångrade mig bittert att jag hade anmält oss. Fast i och med att jag skaffat hund, har jag blivit mer eller mindre van att skämma ut mig - så vi åkte dit.

Redan vid tävlingens parkering började jag förundras. Det var så få bilar. (Nej, jag var inte tidig.) Jag var ju van med agility och utställning, där parkeringarna brukar vara fullproppade. Jag stiger ur bilen och fortsätter att förundras. Folket som stiger ur de få bilarna, har endast sådana där ryggsäcksstolar med sig som packning. Alltså ingen bur, pirra, stol och väska modell större, som är vanligt att agility- och utställningsfolk har med sig. "Gör jag bort mig totalt nu, när jag har bur och pirra", tvekar jag. Efter en stunds överläggande, tar jag mod till mig att ta med mig allt till tävlingsområdet. "De får väl skratta ut mig, då. Det bjuder jag på", säger jag till mitt resesällskap - Baloo och Keaton.

JAG ERKÄNNER...

O.K! Det är lika bra att jag erkänner. Jag har fördomar. Brukshundsfolk är stela, dryga och arroganta varelser iklädda antingen träningsoverall med hundens namn på ryggen, eller militäriska kamouflagekläder. Stundtals kan man se dom ute på appell-planen (varför kallas den för det?). Kraftigt ryckande i kopplet följt av ett rytande "FOT!". Hunden går hukande vid sidan. Fast oftast ses brukshundfolket uppe vid parkeringen (!). Där står de i klungor, frenetiskt rökande och ihålligt tjattrande. Hundarna (schäfer, rottweiler, doberman och en och annan belgisk vallhund av varierande sort) är inlåsta i bagageutrymmet i de bakluckekrokförsedda kombi-bilarna. (Detta var innan hundbur/grindarna var "uppfunna".) De skäller hotfullt mot allt och alla som törs gå förbi. Ibland hörs ett rytande "Äh, håll käften!", från den rökande klungan. Ingen reagerar. Människor och hundar fortsätter oavbrutet sitt tjattrande respektive skällande.

Det är till denna värld jag nu kliver in i. I den ena handen har jag en småbusig springerspaniel och en ej nedrakad mellanpudel. I den andra handen har jag den full-lastade pirran. När jag kommer in på tävlingsområdet som består av en svagt sluttande gräsplan, känner jag minst sagt allas blickar. Från både folk och få. Jag bestämmer mig för att slå läger i skuggan under ett träd, som står till vänster snett ned i sluttningen. När jag genar över planen mot trädet, funderar jag om pirran verkligen klarar av markens lutning. Jag fick svar direkt! Plötsligt slits vagnen ur min hand. Jag vänder mig om, för att se pirran välta med packning och allt. Om det var någon som inte hade lagt märke till mig förut, så gjorde de det definitivt nu! Men världsvan som man är (eh!), så säger man bara till sina hundar att sitta kvar medan man tar upp packningen. När jag vänder tillbaka efter att ha hämtat väskan, som hade rullat ned en bit, ser jag i ögonvrån att Keaton sitter inte alls kvar. Han är sakta på väg mot en annan hund! Med (ofattbar) lugn röst säger jag: "Keaton, stanna!" (Keaton stannar.) Jag fortsätter med ett ljust: "Keaton. Här!" (Keaton kommer.) Jag packar upp grejerna och

sätter mig ned i stolen. "PUH!" Jag pustar ut en stund, och försöker sjunka in i mängden. Etapp 1 är i alla fall avklarad.

BALOOS TÄVLING

Tävlingen börjar. Baloo fick startnummer 1 (självklart). Vid platsliggningen när jag vänder mig om, 20 meter från hunden, blir jag som vanligt glatt överraskad att Baloo faktiskt ligger kvar. (Ärligt talat brukar jag oftast råka "glömma" träna detta, eftersom det är så urbota TRÅKIGT.) Baloo ligger ned tills det är cirka två sekunder kvar. "Typiskt!", tänker jag. Och så var det dags för Baloos och min solouppvisning. Det är varmt. Baloo är slö. Han sackar efter hela tiden vid linförigheten. Det fria följet går om möjligt ännu mer uruselt. Det är en ganska lustig känsla när man upptäcker, efter man har gått några meter, att man inte alls har någon hund med sig. Hunden sitter kvar i utgångsläget. "Vadå?!", ser han på mig förvånat. Helt oförstående. Vi lyckades med bedriften att nolla det fria följet. När vi står fot inför "Stående" lyckades jag råka trampa på Baloo. Efter det vägrar han sitta fot bredvid mig. Tävlingsledaren är helt på Baloos sida. "Så klart man inte vill sitta bredvid dig, när du trampar på en", skojar hon glatt. Även jag tyckte det hela bara var komiskt.

Två miljoner dubbelkommandon senare är det äntligen dags för det sista momentet - hoppet. Man kan tycka att mina agilityhundar borde ha lätt för detta, men lydnadshoppet är enligt dom mycket olikt agilityhopp. Det jag själv hade svårt för var att inte röra mig förrän hunden hoppar. Så innan tävlingen hade jag predikat för mig själv: "JAG FÅR INTE RÖRA MIG. JAG FÅR INTE RÖRA MIG". Detta gjorde jag nu så bra att jag glömde helt bort att följa efter Baloo när han hoppade. Inte förrän han hade landat på andra sidan, vaknade jag till. Baloo undrar var i all världen matte tagit vägen, så han snurrar runt för att se var jag är. Och sitta fot vägrar han fortfarande efter tramp-incidenten! FIASKO! TOTALT MISSLYCKANDE! När jag går från planen bestämmer jag mig för att inte hämta kritikerlappen. Jag vill inte se eländet.

SLAGSMÅLET

Efter att ha pustat ut en stund i min stol, har jag repat tillräckligt mod för att bege mig till Keatons tävlingsplan en bit bort. Med en småbusig springer-spaniel och nu en "värdelös" mellan-pudel (ej nedrakad) i ena handen, och pirra med full packning i andra, zick-zackar vi oss mellan schäfrar, doberman, rottweilers och en och annan belgisk vallhund - av varierande sort. Den enda nu lediga skuggiga plats är en liten staket-inhägnad gräsplätt. Till vänster sitter en ensam hund bunden vid staketet. Näst intill på mitten av den lilla gräsplätten sitter ett par med en rottweiler och en rhodesian ridgeback som är bundna i en krok i marken. "Lustigt att de har valt att placera sig mitt på, istället för vid staketet", tänker jag när jag och hundarna går förbi. Efter upp-packning av bur och stol, bestämmer jag mig för att gå en promenad i väntan på Keatons tur att tävla.

När vi tar ansats för att gå förbi paret för andra gången händer det. Ridgebacken gör utfall mot oss - kopplet går av! När sådant händer sker allt blixtsnabbt. Men när man är mitt i det tycks det på något märkligt sätt gå långsamt. Jag kommer ihåg varje detalj: Keaton gruffar genast tillbaka. Baloo håller sig som tur är bakom mig. (Hade ridgebacken anfallit Baloo, hade jag nog slagit ihjäl den. Lilla Baloo har inte en sportslig chans mot en sådan bjässe. Inte jag heller i och för sig.) I höger hand håller jag Keatons koppel och med vänster hand Keatons bakdel, för att lättare hålla emot och att hundarna inte ska vira in sig i kopplet. Jag får en ingivelse att ta tag i Keatons nackskinn, men ändrar mig när jag ser ridgebackens glimmrande huggtänder. Istället tar jag tag med bägge händerna i Keatons rumpa och försöker dra mig bakåt. Men staketet är strax bakom oss, så vi kommer ingenstans. Ridgebackens husse försöker förgäves få tag i sin hund, som är vilt rasande och förstås ej stilla.

Jag är urförbannad. "Ta tag i din hund!", kommenderar jag, men ångrar mig genast eftersom han

helt uppenbarligen försöker. Jag hoppas han inte hörde min urbota dumma kommentar i tumultet. Orsaken att han hela tiden misslyckades, var nog för han försökte få ta i halsbandet istället för bakben eller svans, som faktiskt är något lättare at få fatt i. Till slut får han tag i hunden, dänger ned den i marken och slänger sig själv ovanpå den fortfarande gruffande jycken. Keaton är nu tyst. Den enda vägen att ta oss därifrån är att gå förbi dom, men jag väntar en liten stund innan jag går. Jag vill vara säker att hussen har sin hund under kontroll. Jag vill INTE bli anfallen igen.

Tävlingsledaren från den intill-liggande planen rusar fram. "Sära på hundarna! Ni stör de tävlande!", ryter han med bestämdhet. "Jag skiter i de tävlande. Vi har blivit anfallna av en best!", tänker jag minst sagt upprört. Hussen verkar nu ha ett stadigt grepp om sin hund, där han ligger fortfarande ovanpå. När vi går förbi möter vi en funktionär. "Nämen, har kopplet gått av!", utbrister hon med ytterst deltagande röst. Hon går rakt fram till de andra utan en blick åt mitt håll.

DU SKALL ICKE SLÅSS!

Jag är ursinnig. "Brukshundsfolk!", muttrar jag för mig själv. "Men vad tokigt det blev!", skojar jag med mina hundar för att lätta upp stämningen. Jag vill inte att de ska få för sig att alla främmande hundar har för avsikt att äta upp dom. Dessutom skulle ju Keaton snart in på tävlingsplanen. "Vad tokigt!", pratar jag glatt med mina jyckar, fast inom mig kokar jag av ilska: "Brukshundsfolk!!"

En annan tävlande kommer fram till mig. Han frågar hur det gick till och om mina hundar är okej. "Det är nog inte första gången det där händer!", säger han menande efter jag har förklarat. "Sådana hundar ska sitta kvar i bilen och vänta. Inte vara bundna i en krok i marken.", säger han. "Sådana hundar ska inte vara här överhuvudtaget", tänker jag. Men säger inget. Jag blev bara glad att någon brydde sig.

Efter promenaden binder jag fast hundarna bakom klubbhuset. Jag går bort för att hämta mina prylar. När jag mer eller mindre demonstrativt plockar ihop för att byta plats för tredje gången för dagen, frågar ridgeback-matten om det har gått bra. "Jo!", svarar jag torrt. (Jag är fortfarande sur.) "Man kan ju aldrig tro att kopplet ska gå av!", fortsätter hon. Hon förklarar sin hunds beteende med att hennes granne har "en sån där" springer-spaniel. "Ridgebacken tål den inte, de slåss nästan varje dag", förklarar hon näst intill glatt. "På sådana här tävlingar är det ofta man hör gruffande hanhundar", påstår hon sedan. Nu kan jag inte hålla tyst längre. "Det här är faktiskt min första lydnadstävling. Vi håller på med agility annars", säger jag, "och där är det så gott som aldrig några gruffande hundar. Men där är det andra raser förstås". (Mentalt sundare raser", tänker jag) "Och din hund ska inte slåss. Han ska inte slåss med din grannes hund", predikade jag med bestämdhet, "Din hund ska inte slåss!!"

Jag är sur. Där jag sitter bakom klubbhuset utan en tillstymmelse till sikt mot planen. Det är den enda lediga skuggiga platsen på området. "Varför håller jag på med det här?", surar jag, "Baloo är värdelös. Han vill inte. Attackerad blir man. Utskälld för att man "stör" de tävlande. Varför ska jag ha detta LP? Ska jag ge upp?" Men tanken tilltalar mig inte riktigt.

Medan jag sitter där och grunnar iakttar jag paret med ridgebacken och rottweilern. Rottweiler-tiken gör utfall mot var och varannan hund som råkar gå förbi. Det är samma procedur varje gång. Tiken gör utfall. Hussen, som håller i kopplet, flyger efter av det plötsliga rycket. Hussen blir ilsk. Rycker tillbaka hunden med kopplet. Ryter sedan "Nej!". Hunden sitter sedan lugnt bredvid honom. Tills nästa hund går förbi. Hundar som tillhör bekanta till paret hälsar tiken glatt på.

Matten till hundarna går förbi, och vi växlar några ord. Hon förklarar att de ska inte tävla med ridgebacken. (En lättnadens suck far igenom mig. "Man borde inte ha ridgeback när man håller på med lydnad", påstår hon, "De är SÅÅ svåra att lära. Men rottweilern ska tävla i lydnadsklass 1!". Blodet isas i mina ådror. Det är ju samma klass som Keatons. Platsliggningen...

OTROLIGT!!

Nu är jag inte bara sur. Nu är jag också ordentligt orolig för platsliggningen. Jag försöker peppa upp mig själv att våga avstå från platsliggningen ifall rowweilern och Keaton får ligga bredvid varandra. Jag är ju inte helt säker att Keaton ligger kvar. Jag är också lite förgrymmad över arrangörerna. Det har nu gått nästan en och en halvtimme över utsatt tid för Keatons tävling.

Jag blir avbruten mina svarta tankar av att det utropas för prisutdelning av Baloos klass. Men jag bryr mig inte. Jag sjunker åter in i mina dystra tankar. Jag visste inte att på lydnadstävlingar ropas alla upp, hela resultatlistan. Plötsligt hör jag i bakrunden mitt och Baloos namn. Jag far upp. Som i ett töcken hämtar jag Baloos kritikerlapp. Han fick 102 p. Av 22 hundar kom han på 17:e plats. Med andra ord var fem hundar ännu sämre än Baloo! "Hur är det möjligt! Han var ju värdelös! Otroligt!", tänker jag, och den enda äkta glädjen gör sig till tals - skadeglädjen. "Fem jyckar var ännu sämre än du!", säger jag glatt till Baloo, och ger honom en stor korvbit.

KEATONS TÄVLING

Keatons tävling startar. (Äntligen) Keaton är med på platsliggningen eftersom rottweilern fick mycket lägre startnummer än han. När jag vänder mig om 20 meter bort, blir jag glad att Keaton fortfarande ligger kvar. Kommer ni ihåg att Baloo satt sig upp när det var cirka två sekunder kvar. Keaton låg - i två sekunder! Sedan fortsatte han platsliggningen sittandes. Och han såg så där coolt förvånad ut som bara en springer kan. Han tittade lite på mig. Sedan kollade han in tävlingsledaren och domaren. Därefter vände han sig för att se på en fågel som flög förbi. Hans blick följde ett löv som sakta dalade ned från ett träd...

Vid vår solouppvisning tyckte även Keaton att det var varmt. Han var seg och sackade hela tiden efter. Därtill ville han bara nosa i backen. "Här behövs något extra, för att få upp hans koncentration på mig", tänker jag. "Visst får man säga "Fot!" vid alla fartväxlingar", funderar jag. Så istället för mitt vanliga tystlåtna kommando sa jag ett falsett-"Fot!". Det fungerade. Keaton reagerar på mattes "nya" röst.

Inkallning. "Hur ska jag göra nu", funderar jag. Keaton kan nämlingen ibland sjunka in i sin egen värld där han sitter kvar för sig själv. Han vaknar inte förrän efter andra kommandot. Istället för mitt vanliga "HIT!", drar jag till med det pipigaste falsett-"KEATONHIT!" jag någonsin hört. Keaton kommer direkt. "Ja!", tänker jag. "Men... varför drar han sig mot min högra sida?". Keaton gör något han aldrig tidigare gjort förut. Han kör en klassisk inkallning, med ingång bakom min rygg. Men han klarar inte riktigt av det. Avslutet blev mycket dåligt.

Jag borde ha blivit ställd av Keatons plötsliga tilltag. Men eftersom jag har tävlat tidigare (agility) så är jag "van" att hundarna ibland vid tävling gör saker de aldrig gjort förut. Något man får räkna med när man har att göra med levande varelser. Man blir tvungen ibland att improvisera. En utmaning i sig självt. En extra krydda i tävlandet. Mycket roligt när det fungerar. (Och något att bortförklara sig med när det går åt skogen.)

Slutligen är det dag för hoppet. (Även Keaton har haft problem med det. Agility-hund som han är till trots.) När vi ska stå fot framför hindret sätter han sig snett och vint. "Vågar jag rätta till honom, tro?", tvekar jag, "eller krånglar jag bara till det och förstör" Jag chansar. Han sätter sig bättre. "Hopp!", kommenderar jag. Keaton hoppar - och jag följer efter (!). Vi gör halt. När jag vänder mig mot domaren ser jag den största tia jag någonsin sett. Den bara lyser och lyser. TIO!!! Domaren säger några ord. Hon tyckte att Keaton var, likt de flesta hundarna denna dag, lite slö och seg. Sedan sa hon något som värmde: "Men matte var i alla fall glad!" Hon hade kanske sett hur jag kämpade.

Prisutdelning. Keaton fick 141 p. Av sju hundar kom han på fjärde plats. Alltså var tre jyckar ännu sämre! Bland dom: rottweiler-tiken. "Ha!". Skadeglädjen kom fram igen.

EN TIA!!

Baloo, Keaton och jag åker hem ifrån vår första riktiga lydnadstävling. "TIA på hoppet!", tänker jag. "Och fem hundar var ännu sämre än Baloo! Otroligt! Ridgebacken var nog inte så arg. Han högg ju "bara" i luften framför Keaton. Och tävlingsledaren som röt åt oss att vi störde de tävlande, var faktiskt senare riktigt trevlig. Likaså matten till den vita storpudeln vi mötte inne på toa. Brukshundsfolk är väl inte så tokiga i alla fall. Undrar när nästa tävling är? Om det bara inte var för den där fördömt tråkiga platsliggningen..."

Fortsättning följer i: Tävlingslydnad del 3.